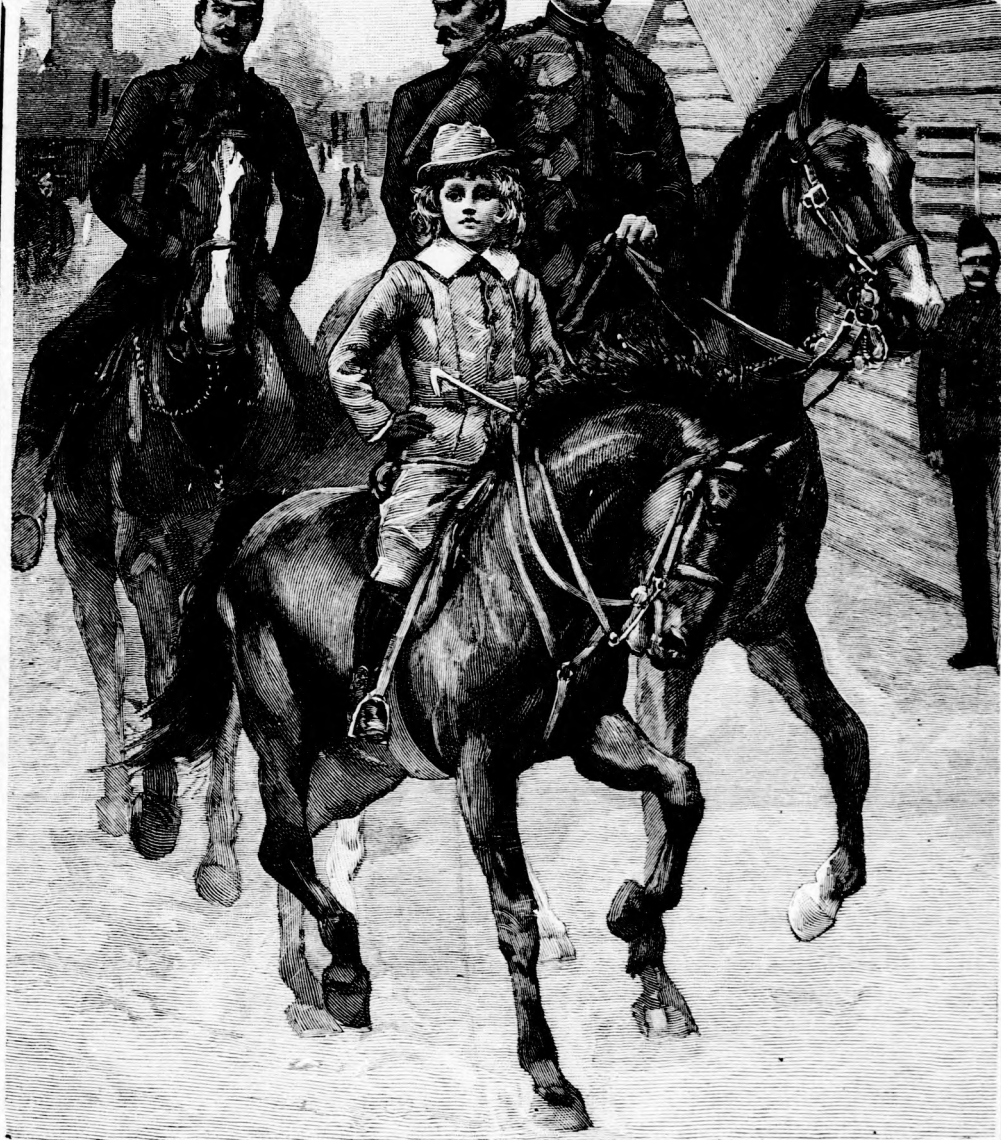

AM.
ked
több

KISRAP

... BIZTOSAN ÜLT MEG A NYEREGBEN. (Lásd a 391. lapon.)

és
nyo-
ábla
ából
um
e 3.

-épület.

XLVIII. köt. 25. szám. Ára negyedévre 1 ft. Egyes szám ára 12 kr. 1895. június 23-án.
Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

Előfizetési felhívás

a
„K I S L A P”

1895-dik évi második félévi folyamára.

(A „KIS LAP” 49-dik kötetére.)

VÉGÉRE hajló hónappal befejezzük a »Kis Lap« most folyó kötetét is, hogy a jövő hónappal megkezdjük az újabb, immár **negyvenkilencedik** kötetet.

Midőn a »Kis Lap« eddigi kis híveinek nagy seregét és vele az egész magyar gyermekvilágot a »Kis Lap« zászlajához való újabb sorakozásra hívjuk föl, szükségtelennek véljük a hosszabb buzdítgatást. Elég, ha a »Kis Lap« eddigi pályafutására mutatunk rá. A »Kis Lap« a jövő félévi kötettel pályája nevezetes szakának küszöbéhez fog elérkezni: *negyedszázados* fennállása jubileumához, melyet a jövő évben fog megülni s *Forgó bácsi*, valamint a kiadó-társaság vállvetett buzgalommal lesznek rajta, hogy a magyar gyermekvilágnak immár harmadfél évtizeden át kedvelt lapja, a következő kötetben is tökéletesedve jusson el tünnepi esztendejéhez.

Az új, 49-dik kötet gondosan előkészített tartalma gazdag sorozatát fogja nyújtani az érdekes és tanulságos olvasmányoknak. Mindjárt első számaiban, számos kis olvasó kívánságának engedve, az eddig közlötteknel nagyobb **vigjáték két felvonásban** fog megjelenni

„A drága kis aranyos”

ezimmel Nem csak érdekes olvasmány, hanem alkalmas arra is, hogy ügyes gyermekek a nyári iskolai szünetet felhasználva, elő is adhassák, maguknak és másoknak kellemes szórakozásul. Mindjárt a vigjáték után indul meg egy hosszabb elbeszélés

„Vad galamb”

ezimmel, mely érdekesség tekintetében versenyezni fog a »Kis Lap«-ban eddig napvilágot látott legérdekesebb elbeszélésekkel. Minden számban lesznek ezen-

tul is **kisebb beszélyek, mesék, ugy-szintén költemények**, művészi kiállítású **rajzok** kíséretében. E kötet folyamán kerül sorra

a „*Kis Lap*“ nagy pályázata

melyet *Forgó bácsi* már legközelebb ki fog hirdetni, értékes jutalmakkal, ez idén is alkalmat nyújtva kis híveinek, hogy nemes küzdelemben mérkőzzenek, önálló, saját dolgozataikkal mutatva be képességüket, szorgalmukat, haladásukat.

Nyitva van egész éven át egy másik verseny: a legszorgalmasabb megfejtőké. Minden héten közöl a »*Kis Lap*« elmeélesítő **rejtvényeket** és **feladványokat** s minden héten értékes **jutalomkönyvet** sorsol ki a megfejtők közt; az év végén pedig **három nagyobb jutalom** kerül kisorsolásra azok közt, kik az éven át legtöbb helyes megfejtést küldtek be. Ekkép azok, akiknek évközben nem kedvezett a szerencse, buzgalmuknak a rendesnél is értékesebb jutalmát remélhetik az esztendő zárultával.

Nyitva van minden számban **Forgó bácsi postája**, mely a kis hívek kérdéseire ad felvilágosító válaszokat; nyitva lesz jövőre is a „**Jó szív**“ rovata, melynek útján a módosabb kis olvasók már oly sokat áldoztak szükölködő, szenvedő gyermekek javára. Folytatása lesz a kéthetenkénti

színes műmellékletek

sorozatának is, melyből a gondos kis olvasók eddig már gazdag képalbumot állítottak össze.

Sorakozzék tehát a »*Kis Lap*« minden igaz hive az új kötetnél is *Forgó bácsi* mellé s hozza magával társait. Régieket és újakat szeretettel ölel magához

Forgó bácsi.

Kérjük a „*KIS LAP*“ t. előfizetőit, sziveskedjenek megrendelésüket mielőbb megújítani, hogy a lap pontos szétküldése fönnakadást ne szenvedjen.

A „*KIS LAP*“ előfizetési ára:

Negyedévre 1 frt

Fél évre 2 frt

Egész évre 4 frt

Az előfizetések, melyek legezlszerűbben postai utalványon küldhetők be, a „*KIS LAP*“ kiadó-hivatalához (Budapest, IV. Ferencziek-tere 3. sz. Athenaeum-épület) intézendők.

A „*KIS LAP*“ kiadó-hivatala.

AZ ELSŐ HŐSTETT.

— Elbeszélés képekkel. —

MIND A HÁNYAN csak voltak pajtások, eddig is készségesen vallották vezéröknek Ákost. Nem is hiába. Akármilyen játékba fogtak, de legkivált a katonásdinál, biztosan győzött az a fél, amelyiknek Ákos volt a kapitánya.

De nem csak bátorság, ügyesség dolgában tünt ki, hanem jószívűségével is, úgy hogy mindnyájan szerették és szívesen megbocsátották neki azt a kis dicselkedést, mikor mondogatta:

— Az apám vitéz huszár-kapitány volt, én is vitéz leszek és hős-tetteket fogok véghez vinni.

Mesékben, történetekben mindig csak azt kereste, ahol fiatal hősookról olvashatott jeles vitézi tetteket. Talált is ilyet eleget, csak az a hiba volt a dologban, hogy nem követhette a jeles példákat, sőt reménye sem lehetett, hogy olyan alkalmak nyíljanak vitézkedésre, mint azoknak a mesebeli ifjú hősoeknek. Édes anyjával, akinek egyetlen fia volt, ha nem is szegényesen, de meglehetősen szegény sorsban éltek; be köllött tehát érnie annyival, hogy játszótársai közt legyen az elismert hős vezér.

Be is érte vele eddig; de néhány nap óta nagyon elvesztette a kedvét ettől a vezérségtől. Pedig a pajtásai éppen most még sokkal buzgóbban jártak a kedvében és

szinte áhítatos tisztelettel néztek reá. Hogy is ne? Van-e még más valakinek valóságos ezredes bácsija? Igenis, valóságos ezredes, még pedig huszár-ezredes, aki híres jeles katona, nagy ur, gazdag ember és olyan katonásan tud nézni, hogy az ember, mikor oda kerül elejébe, azt sem tudja, melyik lábára álljon.

Ákosnak pedig nem csak van ilyen bácsija, hanem ez a bácsi, Szögváry ezredes, néhány nap óta itt időz náluk látogatóban és Ákos kézen fogva sétálgat vele és hallgatja azokat az érdekes történeteket, melyeket az ezredes bácsi a maga katona-életéből mesél, igazi csatákról, igazi vitézi tettekről. Sőt az is megtörtént, hogy az ezredes, aki magával hozta gyönyörű háttas-lovát is, minap fölültette Ákost a nyeregbe. Az anyja aggodva és nyugtalankodva látta ezt, de a kemény ezredes így szólt:

— Ne ijedezz, kedves hugomasszony. Látni akarom, csakugyan apjafia-e a kis ficzkó. No, nem félsz?

Nem bizony! Félni már éppenséggel nem félt Ákos, sőt büszkén és erősen megült a nyeregben, szoroson fogta a kantárt és hiba nélkül ügetett néhányszor körül a tágas udvaron. Mikor leszállt, a bácsi megveregette a vállát.

— Lehet belőled valami!

Nem igen csoda, ha Ákos most már egyszerre nagyon kicsibe vette eddigi vitézkedéseit. Biz' azok csak gyerek játékok voltak, fa-puskával, papiroscsákóval, vessző-paripával. Szinte röstelni valónak találta, mikor szemben állt a hatalmas ezredes bácsival és hallgatta elbeszéléseit. Egészen elkomolyodott s a bácsi egyszer rajta kapta, amint nagyot sóhajtott és elfordult, hogy köny-cseppet törüljön ki titkon a szeméből.

— Mi a bajod, gyerek? Hiszen nem valami pityergős históriát beszéltem! Min busultál úgy el?

Ákos megzavarodott és jobb szeretett volna nem felelni. Hanem persze: az olyan kemény huszár óbester nem tágit, ha egyszer bele fogott valamibe.

— No, csak ki vele! Vagy talán olyasmit gondoltál, amit szégyen megvallani?

De már erre fölvetette Ákos a fejét.

— Nem, bácsikám, nem szégyenlem. Az busít, hogy én is szeretnék olyan vitézi, hősi dolgokat véghez vinni, de hát nincs módomban!

Szögváry ezredes mosolyogva nézett Ákosnak az anyjára, aki szintén mosolygott; de mint ha titkos szomorúság is rejtőzött volna mosolygása alatt.

— Hát vitézi hírnévre vágyódsz? szolt az ezredes komolyabban. Akkor talán azt is szeretnéd, ha én nevelnék vitézi pályára?

Ákosnak fölragyogott a szeme, de nem értette jól a dolgot. A bácsi pedig folytatá:

— Tudod-e, miről tanácskoztunk: én meg a mamád napok óta? Arról, hogy mivel nekem nincsen se fiam, se lányom, magammal vinnék téged és fölnevelnék mint fiamat derék katonává, amilyen talán magam is vagyok. No's, volna-é kedved?

Ákos az első pillanatban ujongani készült; de a hang megakadt a torkában, mert tekintete a mamára esett. Melegen szerette ő is édes anyját s azért az ezredes kérdésére ő is kérdéssel felelt:

— Igen, de hát mamácskám? . . .

— Anyádnak itt kell maradnia az öreg nagymama mellett. De meg azt is akarom, hogy ha az én kezem alatt vagy, hát én magam legyek a vezetőd. Természetesen, hogy néha-néha majd látni fogod a mamá-

dat, ámbár erről bizonyosat nem ígérhetek, mert messzi földre kerülök az ezredemmel. No's, gondold meg jól. A mamáddal abban állapodtunk meg, hogy te magad határozd el. Nem erőltetünk semmire. Holnap reggelig gondolkozzál rajt, aztán megmondod, mit választottál.

Már ez kemény feladat volt: olyan kemény, hogy Ákos szinte bele zavarodott. Ha arra gondolt, hogy jó édes anyjától elváljon, nagyon össze szorult a szive; de viszont ha az jutott eszébe, hogy milyen nagyszerű lenne az, ha az ezredes bácsival lehetne mindig együtt, olyan formát érzett, hogy mégis csak szeretné. Már előre is holmi hős vitéznek vélte magát. Végre is azonban a mamához menekült tanácsért.

— Mamácskám, édes jó mamácskám, te mondd meg, mit tegyek? Hiszen ha rám bizzátok, hogy határozzak, akkor te már belé egyeztél, hogy elmenjek a bácsival, ugy-é?

A mama megsimogatta Ákosnak a fejét.

— Belé egyeztem, felelé sóhajtvá. Te pedig azzal, hogy kérdezed: elmenj-é vagy maradj, azt bizonyítod, hogy szeretnél vele menni.

— Nem tagadom, mamácskám . . . Hiszen azért foglak ám látni . . . és meglásd, ha egyszer a vitéz ezredes bácsinál leszek, igazi hős lesz belőlem, nem csak játékból fogok hős-tettekről beszélni. Majd hallod hiremet! Ó, csak te is jöhetnél!

— Az nem lehet. De ám te csak menj, fiam!

Ákos nem igen vette észre, mily fájdalom rezeg a mama hangjában. Nem is akarta anyja, hogy észre vegye. Mert igazá volt Ákosnak: mikor neki szoltak, akkor a mama már belé egyezett, hogy Ákos el-

menjen Szögváry ezredessel. És másnap reggel Ákos kijelentette a bácsi előtt, hogy vele megy.

— Jól van, szólt az ezredes kurtán. Holnap reggel indulunk. Ma még ellátogat-hatsz pajtásaidhoz bucsuzni.

Milyen bucsuzás volt az! Valamennyi pajtása irigyelte, szeretett volna a helyében lenni. Ákos pedig kegyes leereszkedés-sel ígérte, hogy majd ír néha régi pajtásainak, hadd tudják ők is, milyen állapot az, mikor valaki olyan hatalmas huszár-ezredesnél jár a vitézség iskolájába.

— Nem hiába mondtad, be is teljesült, hogy vitézi tetteket fogsz véghez vinni. Most már majd hallunk hirt rólad! mondogatták a pajtások.

Mindjárt másnap reggel beköszönt az első alkalom a vitézkedésre: mikor válni kellett a mamától. Szögváry ezredes katonásan szeretett tulesni az effélén is. Oda szólt Ákosnak:

— Mamácskádtól szépen bucsuzzál el. Ha kedved van egy kis sirdogálásra, hát nem bánom; de végezd el, amíg itt a házban vagyunk. A kocsiban, a vasuton nem szeretem a pityergést.

Ákos ezt teljesen megértette, de követni az intést bizony nem volt könnyű feladat. Először távozott a mama mellől hosszabb időre, ki tudja, mily hosszú időre! De a hősi pályára való minden készülődés sem akadályozhatta meg, hogy sirva ne fakadjon. De aztán eszébe jutott, hogy ime, most mindjárt bebizonyíthatja erős akaratát és vitézségét; a bácsi ne csalódjék benne. Aztán meg no ugyan szép is volna, ha a vasuti kocsiban kisírt szemü, pityergős képü gyerek ülne a hatalmas ezredes mellett!

Erős küzködéssel, de pontosan megtette tehát, amit a bácsi mondott. A vasuti kocsiban egy ideig még kissé busan üldögélt, de az utazás apró eseményei mindinkább szórakoztatták s vissza hozták jó kedvét. Titokban meg is volt magával elégedve. Láthatja a bácsi, hogy nem holmi nyafka, pityergős legénykével van dolga. Meg is volt Ákos győződve, hogy ez fölére egy kis hőstettel. De valjon a bácsi kellőképen méltányolja-e?

Ügyesen módját ejtette, hogy megtudja. Amint ott állt az ezredes mellett s ez nyájasan megsimogatta a fejét, Ákos bizalmas nyíltsággal kérdé:

— Bácsikám, meg van velem elégedve? Megtettem, amire intett... az egész uton nem sirtam.

— Hogy nem sirtál? Hát nem szívesen jössz velem?

— Ó dehogyan nem!... Nagyon szívesen.

— No's, hát az talán valami nagy hőstett, ha az ember nem sir, mikor azt teszi, amit szívesen tesz?

Ákos elpirult és megzavarodott, felelni pedig nem tudott. Ugy látszik, az ezredes bácsi nem osztogatja könnyen a hősi címet. Nehezebb dolgokkal kell arra rászolgálni.

— Sebaj no, majd lesz annak módja és ideje! biztatta magát.

Egyelőre nem is törhette rajta tovább a fejét, mert megérkeztek Szögváry ezredes lakó helyére. A pálya-udvaron gyönyörű hintó várta őket liberiás kocsissal s inassal. Ettől fogva Ákos jó pár napig olyan formán érezte magát, mintha jószágos tündérek legalább is királyfivá varázsolták volna át. Mennyire más volt itt minden, mint eddigi szerény otthonában! Ragyogó termek

egész sorából áll a lakás, mindenik terem tele drága butorokkal, értékes műkincsekkel; maga Ákos két külön szobát kapott, háló-szobát és nappali dolgozó-szobát, olyan pompását, hogy akár igazi királyi is beérhette volna vele. Inas, komornyik állt mindig szolgálatra készen és épp oly alázatosan teljesítette Ákosnak is minden kívánságát, mint magát az ezredes bácsiét. Az ebéd, vacsora mindig lakoma számba mehetett, mindig ült néhány vendég az asztalnál, leginkább délczeg tiszték és mind olyan figyelmesek voltak Ákos irányában, mint ha örülnének, ha megnyerhetik a kedvét. A nagy istállóban szebbnél szebb paripák, hámoslovak álltak, s mikor Ákos itt szemlét tartott, a lovászok majdnem haptákba vágták magukat és úgy adtak felvilágosítást mindenről, amit a »méltóságos urfi« kérdezett.

Igazi nagyuri mód van itt mindenben s ebbe a módba jutott bele Ákos. A jóba pedig nem nehéz bele szokni s persze Ákos is hamar belátta, milyen nagyszerű változás történt vele. És annál hálásabb volt a bácsi iránt.

Néhány napig nem volt egyéb dolga, mint hogy szét nézegetett uj otthonában. Ez azonban nem tartott sokáig s egy reggel az ezredes így szólt:

— Holnap megérkezik a nevelő ur, folytatod a tanulást. És itt lesz holnap már az is, amit jutalmadul szántam, ha meg leszek veled elégedve.

A nevelő urat Ákos nem bánta. Tudta, hogy a tanulás szükséges. A jutalom láttára pedig majd kiugrott a bőréből örömeiben. Mert amint másnap a bácsival együtt néztek be az istállóba, a nagylovak közt gyönyörű lovaeska állt ott, kisebb az ezre-

des paripájánál, de nagyobb a ponylónál.

— Ez a te paripád, szólt a bácsi. Azt akarom, hogy mentül előbb jó lovas légy.

No, erre nem is kellett Ákost biztatni. Amint a leczkével elkészült, már őt ült a »Villám« hátán nagy s figyelemmel engedelmeskedett az öreg János lovásznak, aki a szabályos biztos lovaglásra tanította. Az öregnek nagy öröme telt benne s egy-két hét múlva így szólt az ezredeshez:

— Jelentem alássan, az urfi már kész huszár.

Az ezredes elégedetten mosolygott, Ákos pedig kipirult az örömtől. Ha ezt hallotta volna a mamája, meg az egykori pajtásai! De hát még ha látták volna, ami aztán következett! A bácsi mikor kilovagolt, majd mindenrap magával vitte Ákost is, persze nem a katonai gyakorlatokra, csak sétalovaglásra. Rendesen több tiszt is csatlakozott hozzájuk és bizony akár hányszor ugyancsak sebesen vágattak. De a füрге lábu »Villám« győzte a versenyt, Ákos pedig oly biztosan ült meg a nyeregben, mint akármelyik vén huszár. (Képpel a czimlapon.) (Vége következik.)

AZ IRIGY SZOMSZÉD.

(Képpel.)

SZOMSZÉDOK voltak az állatkertben a királyi oroszlán és a vérszomjas tigris. A büszke oroszlán komoly méltósággal türte a rabságot, míg a tigris örökké nyugtalanzkodott, izgett-mozgott és hogy egyebet nem tehetett, hát irigykedett szomszédjára, mert az oroszlánt többen nézték és inkább bámulták.

Egy napon azonban diadalmasan szólt át az oroszlánhoz:

— Lám, hiába kevélykedel. Ime, ez a pápaszemes ur engem rajzol le, nem téged.

Öröme nem sokáig tartott, mert egy nő meg az oroszlánt kezdte lerajzolni.

— No lásd, korán örvendeztél, szólt az oroszlán. Engem is lerajzolnak. En pedig nem is törődöm vele, sőt nem is szeretem, mert a bozontos sörényemet talán nem is tudja jól lerajzolni.

— De nagyra vagy a sörényeddel! Mint ha bizony az valami nagy dolog volna. Ni, amott áll egy leányka, annak a haja éppen olyan. Nekem nem is köllene.

Az oroszlán büszkén felelé:

— Értelek, kedvesem. Minden irigykedő így beszél: amit el nem érhet, azt legalább kissebbíteni iparkodik.

A GÖGÖS TOLL.

— Példázat. —

— HALLATLAN! Ilyen vakmerőség! Ide telepszik mellém, a tudós toll mellé, mint ha itt volna a helye! Pusztulj innen, te semmiség!

A gögös acéltoll pattogott így a tudós író asztalán.

Nem messze feküdt a czeruza és esodálkozva kérdé:

— Mi a baj, kedves Toll uram? Mi történt?

— Képzeld, Czeruza barátom, valami sehonnai palavessző, aki csak holmi ábéczét tanuló kis gyermek kezébe való, ide telepe-

dett mellém. Sőt olyan vakmerő, hogy éppen rajtam feküdt keresztül.

— Ezerszer bocsánatot kérek, de igazán nem tehetek róla, szólt félénken a palavessző. Nem a magam jószántából jöttem ide. A kis Karcsi felejtett itt.

— Nem nagy baj, no, csitította a czeruza a tollat. Hiszen úgy szegről-végről mégis csak atyánkfia, ő is csak írásra szolgál.

— Írásra! Nevetséges! Hát az is írás? Hiszen ő csak afféle ákombákom bötüket tud firkantani, hogy a tyuk-kaparás is külön! De én latin meg görög sorokat írok a legnagyobb tudósok számára.

— Igaz, igaz, szólt szerényen a palavessző. Engem nem használnak ilyen nevezetes föladataira. De a kis Karcsinak az is elég, amit velem végezhet s én rajta vagyok, hogy böcsülettel végezzem a dolgomat. Nem is szégyenlem szerény állapotomat, csak jól meg tudjak felelni a kötelességemnek.

— Ejnye, ne fecsegj! rivalt rá a toll. Még bizony azt akarná elhíttetni, hogy ő is csak annyit ér, mint a magamféle jeles aczéltoll!

— Alig ha messze jár az igazságtól, szólt ismét a czeruza.

— Micsoda? Még pártját fogod? Akkor veled sem állok többé szóba.

Nem pörölhettek tovább, mert belépett a tudós és oda ült az asztalhoz, hogy írjon. Kezébe vette a tollat, de ez még ekkor is olyan mérges volt, hogy folyvást perzegett s így poczákat csinált.

— Ejnye de rossz toll! dörmögé bosszusan.

Aztán kivette a tollszárból és... kidobta a nyitott ablakon.

— Ó szegény! szólt sajnálkozva a palavessző. Ilyen méltatlanul bánnak olyan kitünőséggel!

— Ne hidd azt, kedves barátom, felelé a czeruza. Csak megérdemelt sorsa érte el. Kevélykedett kitünő helyzetével, de rosszul végezte a dolgát. Az érdem pedig nem abban van, hogy a véletlen szerencse kitünő helyzetbe juttatott valakit, hanem abban: hogy bár mily feladatot tűzött elejébe a sors, hiven és jól végezze kötelességét. Te jól végzed és Karcsi szeret; ő rosszul végezte s gazdánk kidobta.

A FURFANGOS ÖTLET.

— Kicsi beszélyke. —

(Képpel a 394—395. lapokon.)

HÁBA remélte Dezső, hogy sikerül kiosomnia. Épp a kilincsen volt a keze, mikor a másik szobából betoppant Irén, a testvér-nénje.

— Ne menj sehová, Dezsőkém. Szükségünk lesz rád, csónakázni fogunk.

— Én ma nem érek rá. Megigértem Andornak, hogy hozzá látogatok el.

— Tudom. De Andor nem fog nehezeltetni, ha megtudja, hogy azért nem mentél el, mert kedves vendégeink voltak, itthon kellett maradnod.

— No bizony! Nem is igazi vendégek, hanem közel rokonok, unoka-testvéreink. Majd én ő miattuk elrontom a délutánomat!

Irén, ki már nagy leány volt, bosszusan nézett öcsére s szigorú hangon mondá:

— Legjobb szeretném, ha azt mondhatnám neked: menj Isten hírével! Mert nem szívesen folyamodom a te kölletlen barátságodhoz. De már meg van állapítva, márnak is akarja, hát meg köll annak lennie.

— Ladikázhattok nélkülem is!

— Nem lehet. Hermina fog kormányozni, mi ketten pedig evezünk. A kis Emma és Böske nem értenek hozzá.

— Köszönöm szépen! Ilyen meleg napon evezéssel holtra fárasszam magamat!

Máskor nagy barátja volt Dezső a ladikázásnak, olyankor tudni illik, mikor az ő pajtásai vettek részt a mulatságban. De most más mulatságra készült s ezt áldozza föl a testvére vendégei kedviért?

És mégis meg köllött tennie!

— Jól van! dörmögte magában. Tudom

már, mit csinállok. Ez nagyon jó ötlet. Mégis eljutok Andorhoz.

Jó képet vágott és vígan sétáltak ki a folyóhoz, beszálltak a csónakba és ladikáztak. Át-átevették a tulsó partra is, hol szép erdőcske terült el. De nem sokáig folyt vígan a csónakázás; Emma és Böske ijedten kiáltozni kezdtek:

— Jaj! Fölfordulunk!

Csakugyan, a ladik nagyon himbálózott egyik oldalról a másikra, még pedig a szerint, amint Dezső az evezőket emelgette. Akárki láthatta, hogy ő rengeti oly veszedelmesen a csónakot. Irén mindjárt intette is, hogy ne tegye.

— Ez rossz tréfa. Hagyd abba!

— Van eszemben tréfálni! De mikor rosszul lettem! Csak úgy dülöngök jobbra-balra... ki köllene szállnom a száraz-földre... nagyon szédülök!

Irén, az a hamis Irén, egy pillanatig, de épp csak egy pillanatig, ránézett Dezsőre, aztán sajnálkozó hangon szólt:

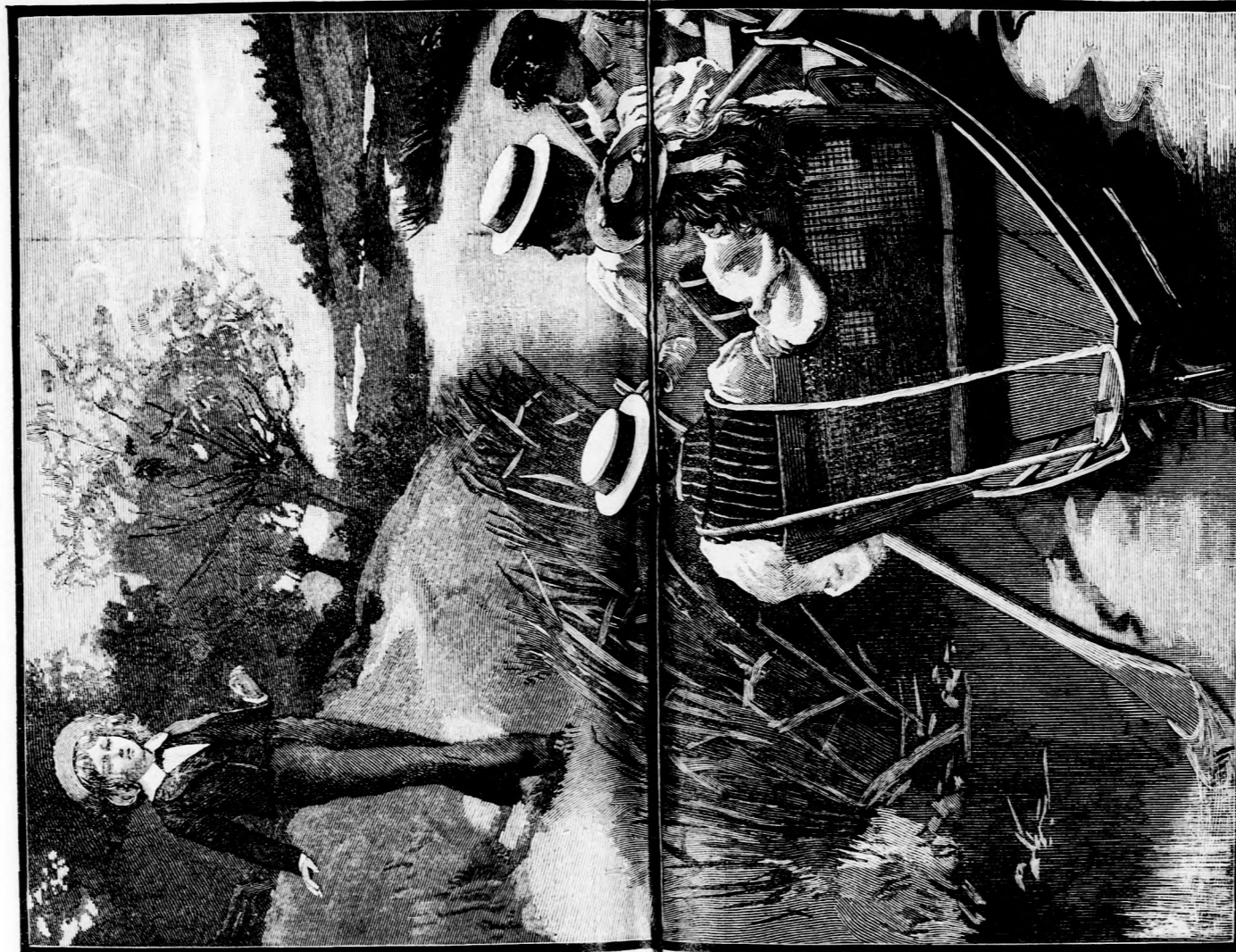
— Rosszul vagy? Akkor csakugyan jó lesz kissé pihened a biztos száraz-földön. Szállj ki. Jó lesz egy kis séta.

A tulsó partnál, az erdőcskénél voltak.

— Majd... majd a másik parton... mi felénk! mondá Dezső.

— Jó, jó! Csak előbb térj kissé magadhoz ezen a parton, most ez van közelebb.

Dezső kiszállt, bizva benne, hogy mindjárt visszatér a ladikba, áteveznek a másik partra, ott mint beteg kiszáll és...

nehány percz mulva Andornál lesz, kedvére mulat. De csak jó is, ha az ember furfangos!

Jó biz' az, kivéve mikor más valaki szintén furfangos egy kicsit. Az a hamis Irén pedig az volt ám.

vedre. Én magam is haza tudom a csónakot hajtani, hanem persze sokáig egymagam nem bírnék vele, hát inkább megyünk ozsonnálni.

— Várj, hát mindjárt beszállok én is újra.

— Dehogy! Te csak maradj ott a szárazon, neked megárt a libegés a vizen. A csónakba nem jössz vissza többé.

Dezső most már, legkivált az Irén sajtóságosan gunyos hangja miatt, gyanakodni kezdett és ugyancsak megszeppent.

— Ne mókázz no, Irénkém! Csak nem akarsz itt hagyni? Hiszen csak haza kell jutnom nekem is!

— Persze, de gyalog szerrel. Fölkerülsz a hidnak.

— A hidnak! Hiszen az egy órányira van! Este lesz, mire haza jutok!

— Magam is azt hiszem. De a nagy séta igen jó annak, aki olyan szédülésben szenved, mint te most. Meglásd, ki fog gyógyítani.

Ekkor a csónak már messze benn volt a vizen. Dezső mérgesen kiabált, toporzékolt, de hiába. A csónakázók a másik parton kikötöttek és haza sétáltak. Ha nem akart ott éjszakázni az erdőcskében, rá kellett fanyarodnia a hatalmas sétára.

Igazuk lett mindkettőjüknek. Dezső, amint mondta, késő estére ért haza, éhesen, szomjasan, fáradtan és boszusan. Andornál

— CSAK NEM AKARSZ ITT HAGYNI?

sem volt, nem is esónakázott, nem is ozsonnázott, kárba vezett a délutánja.

De igaza lett Irénnek is. Mert azóta sohasem támadt Dezsőnek olyan furfangos

ötlete, hogy szédülés fogta volna el, mikor a saját kedvteléséről le köllött mondania, hogy egy kis szivességet tegyen másoknak.

A KIS BOHÓCZOK ÉS A KIRÁLY.

HAJDANÁBAN régesrégén élt egy gazdag, hatalmas ur, ki öt fiatal bohócot tartott a vár-kastélyában. Vidám, fürgé elmés kis ficzkók voltak, nagyon szerették egymást is, a gazdájukat is, de a gazdájuk is szerette őket, mindig jó és nyájas volt hozzájuk s így igazán jó kedvvel üzték pajzán csinyeiket.

Üzték addig, amíg csak egy napon nagy tisztesség érte a várkastélyt: maga a király érkezett oda látogatóba. Előtte is bemutatták a kis bohóczok az ő ügyességüket s úgy megtetszettek a királynak, hogy ő felsége így szólt a vár urához:

— Ügyes ficzkók! Remélem, nem lesz ellenedre, ha közülök kettőt vagy hármat elviszek magammal.

Biz' ez nagyon ellenére volt a vár urának, de nem mert szólani, mert a királynak már pusztá óhajtása is parancs. Inkább örömet színlelt tehát és így szólt:

— Boldog vagyok, ha felséges királynak szolgálhatok. Válassza ki felséged, melyik megy, melyik marad.

— Nekem mindegy. Egyezzenek meg ők egymás között. Ugy gondolom, örülni fog, aki jöhet.

Ebben nagyon csalódott a király. Háromszor is kérdeztette, vajjon megegyez-

tek-é már? De mindig csak azt a hirt kapta, hogy még nem. Végre maga elé rendelte őket. Ott volt a gazdájuk is, aki így szólt hozzájuk:

— Elég időtök volt megalkudni, kinek jusson a nagy szerencse. Most tehát lépjen elő az a három, aki a király ő felségével akar menni.

Hát . . . nem lépett elő egyik sem. A királyt elfutotta a méreg.

— Micsoda, ti apró semmiháziak? Nem akartok velem jönni? Tüstént mondjátok meg az okát és jaj nektek, ha nincs jó oka.

Ekkor az egyik kis bohócz elő lépett, füzfa-sipot vett elő s bele fujt. A sip vigan szólt. Most a fiu kést huzott ki a zsebéből, ketté hasította a sipot s az egyik felét a gazdájoknak, másik felét a királynak adta.

— Fujjad, kedves gazdám! Fujjad, ő király!

Nagyot néztek mind a ketten. Hogyan fujhatnák a fél sipot? S a király elmosolyodott.

— Értem, kópé! Meggyőztél. Ti csak együtt szóltok szépen, szét választva nem adnátok vidám hangot. Nem haragszom, maradjatok!

SZOMSZÉDOK.

*KÉT órája is mult, talán három,
Hogy Mariskát a kertünkbe várom.
Azt ígérte: még ma jön hozzám át,
Mihelyest megvarrta a ruhácskát.*

*És így tétlen üldögni veszteg ...
Jaj, bizony már unatkozni kezdek.
Virág, madár, pille, fény ... mind szép ez ...
De az ember egyedül nem élvez.*

*Átnézek már hozzá ... aluszik tán ...
Ébredj, ébredj, álmos kis Mariskám!
Belépek az udvarukba ... hát ni ...
Nem így véltem Mariskát találni.*

*Nagy buzgóan tűzögetett, varrott ...
Közeledtem ... de még meg se hallott.
Míg cziczája játszott körülötte,
A baba-ruhácskát öltögette.*

*Hé Mariskám! Elég legyen mára!
A Viczácskád nem is szorult rája.*

*Kibirhatja könnyen, a lég enyhe ...
Hisz' holnap is jöhetsz vele rendbe!*

PÖLYHÖS, KARMOS ÉS A RABLÓ-LOVAG.

— Vig beszélyke. —

A KOCSI-SZIN kapujában ült az öreg Czirmos és mint jó mama, alaposan mosdatta a kis Pölyhöst, ami nem volt egész könnyü feladat. Mert Pölyhös, mint akár hány más apróság, akit magam ösmerek, nem igen szerette a mosakodást, huzakodott, szökni próbált. De a mama közben-közben úgy a füle-tövére legyintett, hogy Pölyhös mégis csak bele törődött s a gondos mama nyugodtan végezte dolgát.

Nyugodtan, mert nem gyanítá, hogy egészen közel, az orgona-bokor mögött, ott lappang a félelmetes rabó-lovag, ármányos és vakmerő csinyt forralva nemcsak Pölyhös, hanem testvérkéje Karmos ellen is. Épp most így szólt magában:

— Majd ijedez Rózsika . . . Ügyes cselével és furfanggal sikerülni fog a csiny.

Czirmos már jóformán elkészült a kis Pölyhöske kicsinosításával és Pölyhös is, a szabadulás reményében, elégedetten kezdett dorombolni, mikor egyszerre csak fájdalmas nyávogás hallatszott. Semmi kétség, ez kis czicza hangja: olyan kis cziczáé, akit kinoznak, talán gyilkolnak.

Ijedten nézett szét Czirmos.

— Karmos, hol vagy?

Látni nem lehetett, az bizonyos. Felelni sem felelt a kérdésre.

— Jaj, jaj! Bizonyosan az én kedves kis Karmosomat gyilkolja valaki! sopánkodott Czirmos.

— Nem mind czicza, ami nyafog, dörmögött rá Firhang, a vén házörző eb, aki oda nem messze sütkérezett a napon.

Czirmos azonban nem hederített rá, már csak azért sem, mert nem valami nagyon barátságos viszonyban élt a vén Firhanggal. Fölugrott tehát és Karmos keresésére indult; bejárta az egész udvart, aztán a kertet is.

Ó, de mi alatt oda járt, a kegyetlen rabló-lovag elő rohant rejtekéből, egy-két szökkenéssel ott termett Pölyhös mellett, megragadta s épp oly gyorsan amint jött, el is tünt zsákmányával.

Alig hogy eltűnt, a kert felől vissza tért Czirmos, még pedig a kis Karmossal, akit szerencsésen megtalált.

— Nem történt semmi baja, nem is gyilkolták meg, mondá elégedetten.

De most meg, amint szét nézett' Pölyhöst nem látta.

— Sebjaj! Már jóformán elkészültem vele. Most rajtad a sor Karmos.

Alig hogy bele fogott a kis Karmos mozdításába, már megint hallatszott az a fájdalmas nyávogás. És a gondos Czirmos mama újra megijedt.

— Jaj, ez Pölyhös! Bántja valaki, talán gyilkolja!...

— Mondtam már, hogy nem mind czicza, ami nyafog, dörmögte újra Firhang.

— Nem szorultam a tanácsodra, pöfögött Czirmos. Sőt attól tartok, csak azért beszél így, mert valamelyik garázda eb-pajtásod üldözi az én kedves kis Pölyhösömet.

És újra megindult, most már a kis Pölyhös keresésére. Alig hogy távozott, a vakmerő rabló-lovag újra elő rohant az orgona-bokor mögül, fölkapta Karmost és meg sem

állt, míg föl nem jutott vele magas fellegvárába s oda nem fektette Pölyhös mellé.

— Igy ni! szólt a kegyetlen rabló-lovag. Most itt vagytok mind a ketten a váramban, oly magasan, hogy meg sem szökhettek. Én vagyok a híres veszedelmes rabló-lovag, ti pedig királyi princzek vagytok, és a királyné nagy váltságdíjat fog fizetni értetetek, máskép vissza nem kap. Ide föl nem tud jönni! Nagyszerű az én váram!

És maga is végig heveredett a vár közepére, mélyen besüppedve a puha szénába.

Már azt nem tudom, hogy a vakmerő rabló-lovag mamája is olyan nagyszerűnek találta volna-e azt a várat. De azt tudom, hogy már dél óta ott állt a pajta előtt a ház-magasságra megrakott szénás szekér; lajtorja is volt hozzá támasztva, s mikor a későbbi rabló-lovag a lajtorjára kezdett kapaszkodni, a ház felől szigorú hang intette, hogy ne merjen a szénás szekérré fölmenni.

A vakmerő rabló-lovag ezt már elfelejtette és vigan játszott fönn a két kis ciczával.

— Mindjárt elő kerül Rózsika és keresni fog titeket, hogy együtt játszogassatok. Akkor majd megmutatlak neki és megszabom a váltság-díjat: a fele cseresnyét, amit ozzonnára kap. Igy aztán másfél porcióm lesz! Jaj! de nagyszerű is az, ha az ember rabló-lovag lehet és büszkén parancsol magasan fönn a szikla-várában!

Pölyhös és Karmos beérték vele, hogy a szikla-vár csak szénából készült: ez puhább is, mulatságosabb is. Pompásan lehetett rajta hemperegni — mikor pedig megelégelték, szunyókálni is.

Lassan-lassan a kemény rabló-lovag is elálmosodott, amint ott feküdt a puha szé-

nában. Egyszer aztán úgy érezte, mint ha a vár mozogna.

— Ez nagyon kellemes. Bizonyosan odább tolják a szekeret.

Olyan mélyen be volt süppedve a szénába, hogy nem látott le a földre, csak föl az égre. A szekér pedig mozgott tovább s amint egyszer nagy fák alatt haladt el, a lehajló ágak végig söpörtek rajta, Pölyhöst pedig kicsibe mult, hogy le nem söpörték. Menthetetlenül lezuhan és nyakát szegi, ha szerencsére egy galy meg nem karmolja a rabló-lovagnak is az orrát, úgy, hogy a rabló-lovag fölébredt, látta a veszedelmet, még idején megkapta a Pölyhös farkinczája végét és azon vissza rántotta. A kényes kis cicza ezt nem szerette s fájdalmasan nyafogott, hogy »Jajaj! Az fáj!« Pedig bizony nem volt igaza, mert ha nyakát szegi, az még jobban fájt volna.

Ez az esemény azonban kiüzte az álmot a rabló-lovag szeméből. Fölállt és szét nézett.

— Ni, de furcsa! Nem látom sem a házat, sem a pajtát... De még a falut sem. Jaj! No! Az volna csak szép! Mint ha künn volnánk az ország-uton...

Már az csakugyan nem volt másképen. Most már hallotta is a lovak patkójának a kopogását, meg a kocsis ostor-pattogását. A kocsist azonban nem látta, mert az gyalog ballagott a magas szénás-szekér mellett. Az bizonyosan a Miska.

— Hé te Miska! Állj meg! Leszálok.

Miska kocsis ott lenn majd hogy meg nem ijedt. Hamarjában el sem tudta képzelni, ki szólítja a magasból s már boszorkányságra gondolt, hánytá is magára a keresztet, mikor felülről újra hallatszott a szó, még pedig ugyancsak mérgesen:

— Miska, nem hallod? Tüstént állj meg!

— Uram bocsá! Hiszen ez a Béni urfi hangja. Ugyan hol lehet?

— Itt vagyok a széna tetején.

— Az ám ni! Hát honnan csöppent oda az ifiur?

— Még otthon a létrán másztam föl... nem vettem észre, hogy a szekér messzire megy. Most már leszálok.

— Le ám, ifiuracskám, ha lehet. De itt nincs létra, azt pedig nem tanácsolnám, hogy olyan magasról leugorjék.

— Akkor hát fordulj vissza a szekérral és vigyél haza.

— No, az már éppen nem lehet, mikor a fele-uton tul vagyunk. Majd adna a nagyságos ur, ha estére a széna ott nem volna a városi istálónkban.

— Jaj, de én nem mehetek odáig! Akkor ma nem jutnék haza!

— Már bizony bajosan, mert csak késő estére érünk be a városba s én csak holnap fordulok vissza.

Már hogy hajdanában a kegyetlen rablólovagok pityeregtek-é fönn magas sziklavárunkban, nem tudom bizonyosan; de Béni vitéz oly keserves sirásra fakadt, hogy a hűséges Miskának megesett rajta a szive.

— Ne sirjon no, ifiuracskám. Majd eljutunk egy utszéli csárdához, kapunk lajtorját és lesegitjük. Onnan haza sétál.

Ez meg is történt. Miska és a csapláros nagyot néztek, mikor Béni nem egyedül mászott le, hanem két kis macskával a bal kezében. Szörnyen terhére voltak most már, de nagyon vigyázott rájuk.

— Már így is aligha baj nem lesz otthon, gondolá búsan. Hát még ha Rózsika azt panasználá, hogy elvesztettem a kedves kis

macskáit! Okvetetlenül haza kell vinnem ezt a két haszontalan jószágot.

Most már nem voltak királyi princek, váltság-díjat sem lehetett remélni s Béni teljesen lemondott a rabló-lovag szerepéről. Ezt jól is tette, mert hatalmas, kemény rabló-lovaghoz nem igen illett volna, amit ő kénytelen volt megtenni: gyalogosan bandukolni a poros országuton s e közben folyvást küzködni a két kis cziczával, melyek már unták a kényelmetlen módot, ahogy Béni tartotta őket. Nyafogtak, karmoláztak, alig birt velök.

Majdnem sötét este lett, mire fáradtan, tikkadtan, éhesen haza ért és bosszusan lecsapta a két kiszolgált és váltságdíj nélkül maradt királyi princek cziczákat. Rózsika is, a mama is nagyot nevettek rajta, mikor elbeszélte kalandját. S mikor lefeküdt, maga is azt dörögte:

— Nem ér a rabló-lovagosdi semmit, már ugy legalább nem, mikor valakit meg akarunk bosszantani vele és azt próbáljuk, amit a mama megtiltott.

MUZSIKUS DANIKA.

(Képpel.)

MESSZE künn a kert végében muzsikaszó harsog. Szépen szól-e, nem tudhatni, nem hallgatja senki. De hát baj az? A csalogány szintén zengi dalát, akár hallgatja valaki, akár nem. Mért ne érné be vele Danika?

Be is éri, kivált mikor még meg is dicserik érette. Ugy ám!... nem hallják, mégis megdicserik. Éppen azért.

Rég furdalta Danikának a fejét, hogy az ő Zoltán bátyja hegedül, Mariska néne pedig zongoráz; csak ő nem muzsikálhat.

— Olyan kemények hozzám! panaszkodott a nagyapának. Mariska nem ereszt a zongorához, Zoltán nem adja kezembe a hegedűt! Pedig én is szeretnék muzsikálni.

— No no, majd segíünk a bajon! biztatta az a jóságos öreg nagyapa.

Egy pár nap mulva hozott a városból egy kis harmonikát Danika számára.

Ó nagyapó! nagyapó! Nem gondoltad meg, mit tettél!

Danikának nagy volt az öröme, de a főbbi háznépnek még nagyobb a búbánata. Sivalkodott, nyekegett a harmonika, rettenetes hangokat csalt ki Danika belőle. Aki tehette, bedugta a fülét s minden felől hangzott:

— Jaj Danika, hagyd abba! Szörnyű a te muzsikád!

Elbusult Danika, aki jó fiúcska volt. Most már mit tegyen? Vagy lemond a muzsikájáról, ami neki nagy keserűség, vagy muzsikál, ami másoknak nagy szomorúság. Már ez nehéz állapot, ugy-e bizony?

Ti mit csináltatok volna?

Nem tudom, kitaláltatok volna-e a nyitját. Mert jóság, ügyesség sok nehéz dolgot elintéz.

Azt vették észre, hogy Danika ha nem muzsikál, mégsem busul. Mit csinált? Hamar

kiderült. Elballagott messzire, a kert tulsó végibe s ott rángatta azt a zengő kis fujtatót kedvére. Mikor megelégette, vigan sétált haza.

— No, kimuzsikáltam magamat, most már játszom egyebet.

Hát így történt, hogy dicsérték Danikát, mert muzsikált, de úgy, hogy nem hallották.

A PILLANGÓ ÉS VAKONDOK.

— Mese. —

ÉNYESEN ragyogott a meleg nyári nap, a virágok illatoztak, a vetés érni kezdett, a fákról madárdal hangzott s méhecske, pillangó röpködött a hímes rét fölött. Még a föld alatt turkáló vakondok

is kibujt a föld színére, hogy kissé sütkérezzék és friss levegőt szivjon. Ritkán volt része benne s gyönyörűséggel kiáltott föl:

— Ó áldott meleg nap: de csak jó is, hogy ránk eresztetd életető sugaraidat!

Fönn a bokron tarka pillangó lebegett és gunyosan szólt:

— Ó te szegény förtelmes jószág! Talán azt hiszed, hogy ez a fényes nap a te kedvéért is ragyog?

— Bizonyal hiszem! Mért ne?

— Hiszen nem is látod, te vaksi! A ragyogó napfény pedig arra való, hogy látni lehessen mindent, ami szép és pompás. Igenis: ragyog az én kedvemért, hogy mindenki gyönyörködhessenek remek tarka szárnyaiban. Ezért érdemes a napnak sütnie. De ugyan mi haszna sütnie reád?

A vakondok szerényen felelé:

— Igaz, nem látok. Nem tudom, milyen szép vagy, csak hírből hallottam, el is hi-

szem. Hogy én nem vagyok szép, azt jól tudom, de hát ritkán is jövök ki ide, ahol láthatnak; sok a dolgom, éjjel nappal fáradtságosan turok, ászok, hogy pusztítsam a kártékony férgeket, melyek a szép és hasznos növények gyökereit megrontják. Ugy gondolom, ezzel hasznot teszek és megérdemlem, hogy rám is süssön az éltető napsugár. Hát te milyen érdemet szereztél rá?

A hetyke pillangó váltig törte a fejét, de nem tudott megfelelni. Szégyenkezve hallgatott és tovább röppent. A vakondok pedig megalégtel a sütkérezést, vissza bujt a föld alá, miközben így szólt magához:

— Adós maradt a felelettel, jól is tette. Mert aki csak csillogó külsőjét említheti, annak lehet szerencséje, de nincsen semmi érdeme.

MATYÁS DIÁK PÁRTFOGÓJA.

— Történeti adoma. —

MATYÁS király az igazságos, mint tudjuk, szeretett ismeretlenül járni-kelni az országban, hogy saját szemével győződjék meg a nép állapotáról. Szegény diáknak öltözve, gyalogosan vándorolt szerte és biz' azt nem szabad himni, hogy ez mindig mulatságos volt. Akár hányszor ugyan csak kemény próbát kellett kiállania.

Egy ízben forró nyári napon bandukolt a poros uton. Ruhája ugyancsak kopott volt, arcát ellepte a por és verejték s kezében a nagy furkós bottal, egyedüli fegyverével, olyan ágról szakadt ficzkónak látszott, akit akár földön-futó csavargónak is gondolhattak. Most pedig nagyon szeretett volna valami barátságos helyre eljutni, mert nagyon fáradt és tikkadt volt. Látott is nem igen messze egy uri kastélyt s oda igyekezett.

Még messze járt a kastélytól, mikor két fegyveres csatlós jött vele szemközt. Nagyon nem tetszett nekik a kóbor idegen.

— Megállj! rivalt reá az egyik. Ki vagy? Honnan jössz? Hová mégy? Mi dolgod van ezen a tájékon?

— Nagyon sokra vagy kíváncsi, vitéz barátom. De ha éppen tudni akarod, meg-

mondhatom, hogy Mátyás diák a nevem, rég elkerültem hazulról és most épp haza felé iparkodom.

— Valami rabló-barlangba, ugy-e?

— No, nem éppen. Az én lakásommal Mátyás király is beérheti.

— Ejnye sehonnai gézengúza! Még a dicső és hatalmas Mátyás királyhoz meri magát hasonlítani! No, majd kiveszi belőled a bíró, hogy ki vagy? Előre!

Közre fogták és kísérték a falu felé. Mátyás királynak tetszett is a dolog, nem is. Mulattatta a csatlósok tévedése, de mert nagyon fáradt és tikkadt volt, jobb szeretett volna nyugodt pihenő-helyre jutni. De most már késő.

— Ezek a ficzkók el nem hiszik, ha megmondom, ki vagyok, gondolá. Majd csak megszabadulok tőlök.

Ezt azonban hiába remélte. A két csatlós nem is szólt többet hozzá, csak vitte szaporán a falu felé. A falu még jó meszszire volt s ugyancsak belé melegedtek, mire a bíró udvarára értek.

Arnyékos nagy fa állt az udvaron s a fa alatt terített asztalnál lakomáztott a bíró több vendéggel. Egyelőre nem sok ügyet vetett a bekisért rabra.

— Állítsák oda hátrább, vitéz uraimék. Majd ha elő kerül a kisbíró, bekiséri a kóterbe. Most pedig üljenek ide és hörpintsenek a kupából. Jó borocska van benne. Ez a libaczomb sem rossz.

A vitézek nem kérték magukat, míg a szegény Mátyás király, akit a napon hagytak állni, majd eldől a kimerültségtől. És annál nehezebben türte, mert látta, hogy mások mily jóízűen lakomáznak. Talán meg is szökhett volna, de nem tette, pedig jól látta, hogy nem igen tartják szemmel.

De mégis. Az asztal végén, nem messze a királytól, ült a bíró fia. Mintegy tizenkét éves, jó képű, okos tekintetű fiú volt s folyvást azt a bekisért diákot nézte. Egyszerre megszólalt:

— Édes apám, hát az a diák nem kap semmit?

- Nem hát!
 — Miért nem?
 — Mert rab.
 — Hát a rab nem fárad el és nem éhes,
 nem szomjas?
 — Elhallgatsz? ... te ... te ...

De elhallgatott a bíró maga, mert épp ekkor a kastély ura lépett be. Erre jártában látta, hogy idegen van ott, meg akarta tehát tudni, kicsoda-micsoda. Alig hogy közelebb lépett, meghökkenve kiáltott fel:

— Lehetséges-e? Fölséges uram és királyom!

S hódolva borult le. Nagyon néztek a többiek, fölugráltak és mikor megtudták az igazat, térdre borulva könyörögtek bocsánatért. Mátyás király pedig szelid komolysággal mondá:

— Keljetek föl, nem haragszom, ámbár hibáztatok. Ti, vitézek, ártatlan vándort, mert nem tetszik a köntöse, máskor ne zaklassatok. Te pedig bíró, ne tekintsd a lakomádat előbbre valónak, hanem a rabnak szolgáltsz igazságot, hogy, ha ártatlan, odább mehessen. Amde ha bűnös kerül is elédbe, ne feledd, amit az én kis védőmnek, annak a derék finak a nemes szíve sugallt ajkára: tanusíts felebaráti szeretetet, amit most nem tanusítottál irántam, eltikkadt idegen iránt.

— Ó uram ...

— Mondom, nem haragszom. Kis védőmet azonban megjutalmazom, olyképp, hogy téged büntetlek vele: elviszem magammal, apródom lesz és embert faragok belőle!

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLVIII. köt. 23-dik számában közölt rejtett név megfejtése:

Moh. Ács. = Mohács.

Helyesen fejtették meg: Körmeny Janka, Dénes Zsófia, Imrédy Kálmán és Károly, Gál Amália és Márta, Molnár testvérek, Richter Vilma, Paula és György, Kreibik Sándor, Bayer testvérek, Weisz Angela, Bogisich Imre, Kövesy Rudi, Szelke Hajnalka és Józsi, Eislitzer Margit, Göttl Jenő és Sándor, Kremzír Alice, Edith, Alma és Ernő, ifj. Gaál Gyula, Gervay Mariska, Erzsi

és Mike, Szathmáry Marietta, Grosz Vilma és Róza, Fajzi József, Hunfalvy Livia, Krausz László, Elkán Tibor és Ottó, Girsik Bálint, Lévai Ilonka, Neményi Berta, Kovácsy Zoltán, Barkóczy Gyuri, Wagner Irénke és Évike, Fövenyessy Pál és Sanyi, Stancsa Miczi, Emike és Gyula, Havas Margit, Kisfaludy Ferencz (magad irj! *F. b.*), Hagymássy Lajos, Badics Gizi és József, Jánosi Anna, Dódi és Józsi, Woldin Oszkár és Sándor, Fleischmann testvérek, Mérey Ágosta, Flamm Erzsike, Hauer Szeráfina és Lajos, Hegedüs Márta, Jolán és Ernő, Ländler Karolina és Ilonka, Gyenes Zoltán, Zinner Jolán, Fischl Izabella, Lányi Rozika, ifj. Golubovics Lajos (magad irj! *F. b.*), Straširibka Modesta, Hollaki Leo, Saláth Ilonka, Etike és Laczika, Deutsch Kornél, Bátorkeszi izr. népiskola nevében Fischer Juli (magad irj! *F. b.*), Hauer Iluska, Taubner Margit, Busay Gizike és Irénke, Mihályfi Ernő és Zoltán, Freyler Editke, Thassy Kristóf, Patterson Margit és Orsolya, Melkovits Valeria, Gonda Lajos, Jasztrabszky-Lónyay Sándor, Vancsó Anna, Berczelly Yerta, Mirhay Emi és Ilonka, Taxner Béla, Bónis Berta, Deutsch Armin, Ujhelyi Tivadar, Czinder Lajos, Ferenczy Erzs. Nátafalussy Béla, Kovács Ilona és Miklós, Kulpin Róza, Berkes Irénke és Ilona, Nagy Mariska, Kubinyi Dárius, Schröder Laura és Etelka, Záborszky Dezső, Michalik Ilonka, Csizék Ilona, Lichtmann Erzs. és Imre, Somogyi Margit, Dalmady Irénke, Imre Ilonka és László, Vadas Zoltán, Rakita Béla, Veres Katicza, Schuler Dezső, Goldstein Feri és Erzs. Szabó Margit, Ember Pista, Fuchs Szeréna, Visy Masi, Tichtl Leona, György Zoltán, Kohn Ilonka és Ferkó, Hirschler Györgyike, Horváth Valeria, Büttel Jancsika, Steinhübel Ödön, Piller Géza, Áchim Mariska és Erzsike, Kövesdy Aranka, Robicsék Béla, Csippék Margit, Hovisák (?) Béla (nevedet tisztán ird ki; egyszer »Hovisák«-nak olvasható, másszor »Hovisák«-nak; melyik az igazi? *F. b.*), Fáy Erzs. Szemők Katicza és Maricza, Demetrovics Erzsike, Robitsék Edith és Anna, Farkas Mariska, Márton István, Fuchs Pali, Koch Nándor, Hecht Margit és Piroksa, Werkner Lajos, Schlesinger Malvina és Ella, Bolyó Pálma és Károly, Rothfeld Vilma, Juliska és Márton, Várady Bözsike, Zakár Margit, Ilonka és Lajos, Szél Piroksa.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertesek lettek: *Stancsa Miczi, Emike és Gyula, Temesvárott*, kiknek a jutalom-könyvet (*»Regék és mesék«*, gyermekek számára írta *Vilma néni*, két színes képtáblával és szöveg-képekkel, szép vászonkötésben) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »Kis Lap« XLVIII. köt. 22-dik számában közölt rejtvény megfejtését beküldték még: Czinder Lajos, Vancsó Anna, Thassy Kristóf, Herczinger Ilona, Lammer Emil, Michalik Ilonka, Tichtl Leona, Nagy Mariska.

KOCZKA-REJTVÉNY.

A	Á	D	E	E
E	É	É	I	M
M	Ó	O	P	R
R	S	S	T	T
T	T	T	Z	Z

Ha az e koczkákban szétszórt betűket úgy helyezed el, hogy az első sorban női név, a többi négy sorban pedig csupa férfinév legyen s ha aztán a vastagabb szélű koczkákba eső betűket fölülről lefelé olvasod: egyik vármegyének a nevét kapod.

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Kis szindarabok.“

Gyermek-előadások számára össze gyűjtötte **Forgó bácsi.** (A „Forgó bácsi könyvtára“ című sorozat egyik önálló kötete, esinos kötésben.)

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Verner Krisztina. Igaza van a te bátyádnak, hogy az ember sokat tanult az állattól: a házépítést a hódnak, a falrakást a fecskének köszöni. Evezésben a hal, uszásban a béka volt mestere. — **Throzoly Pista.** Az Ipar-muzeum nyaranta is nyitva van. Tanulásgodra és gyönyörűségedre szolgál majd, ha az ott szemlére kitétt különféle tárgyakat látni fogod. Persze, azt a gyűjteményt oly valakinek a társaságában nézgesd, aki az egyes darabok jelentőségét s hasznát meg is magyarázza neked. — **Gervay testv.** A szegény gyermekek nyaralásáról, hála az Égnek, immáron sok jó szív gondoskodik. Reménylik is az intézők, hogy az idén egy szegény iskolás fiúcska vagy lányka sem fog a füledt nagy városban rekedni, hanem hegyi levegőn, patak partján, erdők árnyán fognak futkosni és tele tudóval szívni magukba az éltető, vérszerző friss levegőt. — **Berczelly Yerta.** Azok közé tartozik a te rejtvényed, amelyeket az ember, ha rájok pillant, azon mód akár le is olvasson. Telik téled fogasabb is. — **Schuler Dezső.** Csak iparko-

dásod érdemel dicséretet; a művecskéd azonban még nem érett meg arra, hogy közöljem. — **Augustin testv.** A régi kézirat megkerült s megkerültek a rajzok is. Küldjem-e ezeket és hová? — **Kovács Ilona és Miklós.** A »Kis Lap« itt Budapestén már pénteken kerül a postára, még pedig azért, hogy az ország legtávolabb részeiben (Máramaros-Szigeten, Brassóban s Fiumében) is vasárnapra már ott legyen. A késés vagy mulasztás tehát az ottani postán történik, ahol, úgy látszik, épp oly későn osztják ki a megérkező küldeményeket, mint amily megkésve küldik el ide az ott feladott levelet. Ez a magyarázata, hogy nem idején érkezik meg a ti megfejtésetek. — **Biehn Matild.** Mért is van oly közel a fővároshoz? Azért nem jutok én el oda sohasem. De a szíves meghívásod azért jól esett. — **Szegheő Laczi.** Úgyes tréfa; besoroztam. — **Fuchs Szerena.** Amit tudni kívánsz: az előfizetési felhívás közli veled. — **Ungár Szidonia.** (Pesti ízr. n. egytl.-leány-árva-ház.) A leveletek egyik részére megfelel az előző üzenet. A többire nézve: állandó rokonérzettel viseltetem mindnyájatok iránt. A rejtvénynek sorát ejteném, ha más alakban ugyan, de már meg nem jelent volna. A másik minden ügyes szerkezete mellett sem alkalmas a közlésre. De telik onnan, ahonnan ez a mostani kikerült. — **Ember Pista.** Hiszen a te koczkáid csak egy irányban adnak értelmet! — **Goldstein testv.** Talán igazatok is van. Hogy is mondaná Petőfi, némi változtatással?

Mi kék

Az ég!

Mi zöld

A föld!

Kék ég alatt, zöld föld felett.

Nem oldok én rejtvényeket.

*

Több levélről a jövő számban.

KIS ÉRTESETŐ.

Köcsedy Arankának üzeni **Köcsesy Rudi:** Gödöllő, Isaszegi-ut, Moór András nyaralójában.

JÓ SZIV.

A szegény fővárosi gyermekek nyaralására: **Gervay Mariska,** Erzsike és Mike 2 frt. — **b. Baich** Jeanne-Marie 3 frt. Köszönet a kegyes adakozóknak. Az adományt rendeltetési helyére juttatom.

A „KIS LAP“ minden kötetéhez **díszes szinnyomatu bekötési táblák** kaphatók. Egy bekötési tábla ára **60 kr.** A »Kis Lap«-nak **fél** évi folyamából telik **egy** kötet. Megrendelő cím: **Athenaeum könyvkiadó-hivatala, Budapest. Ferencziek-tere 3.**

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Szerk. és kiadó-hivatal: Budapest, Ferencziek-tere 3-ik sz. Athenaeum-épület. Nyomtatja a kiadó tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.